

[Aksel Larsen.]

jernkæde og stang for at holde den! Nej, priserne skal efter venstres forslag ligge i den og den bestemte afstand fra eksportpriserne; de skal ikke frigøres, de skal tværtimod låses fast. Det, jeg har udtalt som argument imod de af regeringen støttet på landbrugsforliget foreslåede forhøjelser af flæskepriserne, gælder naturligvis tifold for de prisforhøjelser, venstre her foreslår.

Så kommer venstre også og foreslår højere kornpriser, og det er virkelig sødt, at man begrundet det på den måde, som sket er; man siger nemlig:

„For at hindre, at virkningerne af disse forslag“ — altså prisforhøjelserne på flæsk, kød og smør — „omsætter sig i uønskede mængdemæssige forskydninger af produktionen“,

har man måttet foreslå visse ændringer i kornpriserne. Det er slet ikke, fordi det store landbrug skal tjene mere på det lille landbrugs bekostning, slet ikke; det er udelukkende af godhed, for at opretholde ligevægten i produktionen! Jeg kunne bedre lide, hvis man råt og brutalt sagde det, som er sandheden: vi foreslår dette for at sikre, at det store landbrug kan tjene 48 mill. kr. mere om året, som skal betales af det lille landbrug, for det er jo foderkornsprisen, det drejer sig om.

Må jeg om kornlovsforslaget indskyde den bemærkning, som måske skulle være kommet noget før, at det er jo udmærket, at man har en bestemmelse i kornloven om, at der kan opkræves en afgift af indført korn, og at denne afgift går ind i en fond, og at husmændene af denne fond skal have ca. 20 mill. kr. om året. Det er husmændene formentlig aldeles ikke taknemlige for, for de ved udmærket vel, at når man lægger denne afgift på indført korn, så stiger det hjemmeavlede korn også, og da husmændene køber 3, 4, 5 gange så meget hjemmeavlet korn som importeret korn, vil det sige, at de får 20 mill. kr. — var det

ikke 19,5 mill. kr., de fik i fjor? — men at de betaler 3, 4, 5 gange så meget — jeg har ikke tallene nøjagtigt — i højere kornpriser i øvrigt; så fordelene er negativ. Værre bliver det naturligvis, hvis venstres ændringsforslag til kornlovsforslaget vedtages, og det er jo ingen hemmelighed, at dem vil vi stemme imod.

Videre siges der i venstres afsnit af betænkningen, at det her foreslåede

„vil for det store flertal af landbrugs-ejendomme beløbsmæssigt svare til det mellem landbrugets organisationer og regeringen indgåede forlig.“

Jeg ved ikke, hvorledes man kan sige noget sådant. Vi har fået en foreløbig løselig beregning fra landbrugsministeriet over, hvor meget venstres ændringsforslag vil betyde i merudgift, og på områder, hvor det ikke var helt klart, har venstres medlemmer af udvalget meget elskværdigt hjulpet os med at finde ud af det. Denne undersøgelse har givet det resultat, at foruden de 48 mill. kr. ekstra til det store landbrug gennem de af venstre foreslåede kornpriser vil venstres ændringsforslag, hvis de bliver gennemført, betyde, at landbruget ikke får de ved forliget aftalte 425 mill. kr., men 550 mill. kr. Så er det meget pænt, at venstre i betænkningen giver udtryk for, at man ved sine forslag kun tilsigter at skaffe landbruget det samme som ved det mellem regeringen og landbruget indgåede forlig — og så er det mellem 100 og 150 mill. kr. mere! Det er givet, at sådanne ændringsforslag kan vi ikke stemme for, og vi glæder os over, at de bliver forkastet.

Men vi kan ikke glæde os over, at parallelt hermed bliver vore ændringsforslag, som vi anser for at være absolut rigtige, og som ville give os en fornuftig lov, også forkastet, og så står vi tilbage med en lovgivning, der dækker det forlig, som blev sluttet den sagnagtig berømte nat i statsministeriet, og om hvis virkninger man må have meget skeptiske følelser; man må have meget bange anelser, for at bruge et klassisk ud-